Cennet çocukları

Lüleburgaz'dan Mustafa Topal: "Gayr-i müslimlerin çocukları Cennette hizmetçi olacak deniyor. Bu doğru mu? Doğru ise bu adalet midir?"

Bizim ve insanlığın gayesi Allah'ın rızasını kazanmaktır. Allah'ın rızasını kazananlara Allah'ın lütfu bâkî Cennet'tir. Allah'ın, Allah'ın rızasını kazanmaya güç yetiremeyen çocuk veya akılsız gibi gayr-i Müslim'in veya Müslüman'ın mükellef olmadan ölenlerine lütfu da hesapsız şekilde girecekleri bakî Cennettir.

Mükellef bulunmadan ölen kimselere "Araf ehli" denmektedir ki, İmam-ı Gazalî'ye göre Araf ehli, ehl-i necattır; Cehennem azabından kurtulmuşlardır; bu kimseler bir müddet burada tutulacaklar, nihayet Cenâb-ı Hak inşallah onları da Cennet'ine alacaktır. Çünkü kıyamet gününde Cennet ile Cehennem'den başka bir makam yoktur.1
Esas olan Cehennemden kurtulmak ve Cennete girmek değil midir? Ve Cennete girdikten sonra Cenab-ı Allah'ın takdir, taksim ve tayinine razı olmak değil midir? O'nun takdir, tayin ve taksimiyle herkesi fazlasıyla memnun edecek biçimde lütuflara boğacağına şüphe var mıdır?

Diğer yandan Allah'ın adalet yeri zaten Cennet değil Cehennem, lütuf ve rahmet yeri ise tamamen Cennet olduğuna göre; Cennete girenin ise zaten hak ederek değil, Allah'ın lütfuyla ve merhametiyle girdiği şüphe götürmediğine göre, Cenneti hiç kimsenin adalet terazisine vurmaya hakkı olmadığı anlaşılmış olmaz mı? Cennette Allah dilediğine dilediğini verecektir.

Kur'ân, "Vildanün muhalledûn" tâbiriyle "Cennet çocukları" unvanlı bir grup Cennet ehlinden haber veriyor. Kur'ân, Cennet ehli ile Cennet çocukları arasındaki münasebeti şöyle açıklıyor: "Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. 'Biz sizi Allah rızası için doyuruyoruz; sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz, çetin ve belâlı bir günde Rabbimizden (O'nun azabına uğramaktan) korkarız' (derler). İşte bu yüzden Allah onları o günün fenalığından esirger; (yüzlerine) parlaklık, (gönüllerine) sevinç verir. Sabretmelerine karşılık onlara cenneti ve (cennetteki) ipekleri lütfeder. Orada koltuklara kurulmuş olarak bulunurlar; ne yakıcı sıcak görülür orada, ne de dondurucu soğuk. (Cennet ağaçlarının) gölgeleri, üzerlerine sarkar; kolayca koparılabilen meyveleri istifadelerine sunulur. Yanlarında gümüşten kaplar ve billûr kupalar dolaştırılır.

Gümüşten öyle kadehler ki onları istedikleri ölçüde tayin ve takdir etmişlerdir. Onlara orada bir kâseden içirilir ki (bu şarabın) karışımında zencefil vardır. (Bu şarap) orada bir pınardandır ki adına Selsebil denir. O insanların etrafında öyle ebediyen yaşlanmayacak gençler (vildanün muhalledun) dolaşır ki, onları gördüğünde, etrafa saçılıp dağılmış inciler sanırsın. Ne yana bakarsan bak, orada (yığınla) nimet ve ulu bir saltanat görürsün."2

Bu âyette "vildanün muhalledun" tabiri ile anlatılmak istenen Cennet çocuklarının kimler olduğu Kur'ân yorumcularınca yorumlanmış. Bir kısım ulema demiş ki, bunlar gayr-i Müslim'lerin çocuklarıdır ki Cennete girerler ve orada Cennet ehline hizmet ederler.

Bu bir görüşten ve nihayet rivayetten ibarettir. Bu görüş hoşumuza gitmiyorsa, bu âyeti Bediüzzaman'ın yorumuyla anlayalım:

Bediüzzaman Hazretleri "vildanün muhalledun" âyetinden; bu zümrenin ehl-i imanın büluğ çağından önce ölen çocukları olduğunu, mahşerde anne ve babalarının günahlarının bağışlanmasına vesile ve şefaatçi hükmünde olacaklarını3, Cennette ise anne ve babalarına çocuk sevme zevkini ebediyen tattıracaklarını ve ebediyen etrafa saçılmış inciler gibi çocuk kalacaklarını4 haber veriyor.

Öte yandan, Cennet ehline hizmet etmek onur kırıcı ve adaletten uzak bir tecellî olduğu nereden çıkarılıyor? İster cennet ehline hizmet olsun, ister anne ve babanın ebedî sevgilisi olsun, Cennette Cennet çocuklarının varlığı bir gerçektir ve Cennet çocukları Kur'ân'ın bildirdiği şekilde "etrafa saçılmış inciler gibi" ebediyen genç kalacaklardır.

Bizce bu haberle yetinmeli ve Cennette Cennetin güzelliklerinin taksimini ve tayinini Cennet Sahibine bırakmalıyız. Biz Cenneti kazanmaya bakalım. Ne dersiniz?

Dipnotlar:
1- İhyâ, 4/57
2- İnsan Sûresi: 8-20
3- Mektubat, s. 80
4- Sözler, s. 1057